

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὅσων ἐπιηρέσει καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησίᾳ . . . . . ὁρ. 16.—	Ἔτησίᾳ . . . . . ὁρ. 25.—
ἡμίηνος . . . . . > 8,50	ἡμίηνος . . . . . > 13.—
Τριμήνου . . . . . > 4,50	Τριμήνου . . . . . > 7.—
AMERIKHΣ: Ἔτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΚΕΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδριακοῦ ὁρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β' — Τόμος 28ος Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰουλίου 1921 Ἔτος 48ον. — Ἀριθ. 83

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ [ΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)
 — Ἔτσι ὅλα! τοῦ φηθῆρες τῆ στιγμῆ ἐκείνη ὁ Τρόφιμος.
 Σιγά-σιγά, ὁ Γιάννης ἐπλησίασε τὸ σωφὸ τῶν σάκκων. Ἦταν μιὰ πυραμίδα πού ἐφθανα ὡς τὸ ταβάνι. Μὲ τὸ σιλέτο τοῦ τρόπνου ἔνα σάκκο κι' ἔχωσε μέσα στὴν μπαρούτη τὸ φτυλί, πού στὴν ἀκρῆ του ἦταν δεμένη ἡ ὕσκα. Ἐπειτα ἐβγάλε τὸ τσακμάκι.
 Ἀὐτὰ ὅλα, ἐννοεῖται, τὰ ἔκαμε στὰ σκοτεινά. Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη καὶ νὰ βλέπῃ.
 — Νά, εἶπε στὸν Τρόφιμο, δίνοντάς του τὸ τσακμάκι.
 Ἄναψε τὴν ὕσκα καὶ ὄγχε μὲ τὸ γρεναδιέρο σου. Θα σὰς ἀκολουθήσω ἀμέσως.
 Καὶ ξαναγύρισε στὴν πρώτη του θέση, γιὰ νὰ ἐπιτηρῇ ἀόρατος τὸν Τούρκο στρατιώτη.
 Μὰ νά, ἐκεῖνο πού φοβῶταν ἐγγεῖνε:
 Ὁ κρότος τοῦ ἀτσάλιου πού κτύπησε τὴν τσακμακόπετρα, — οὔτε κἀν σπέρτα δὲν ὑπῆρχαν ἀκόμα ἐκείνη τὴν ἐποχῆ, ἐνῶ σήμερα οἱ ὑπόνοιμοι ἀνάβουν ἀπὸ μακριὰ μὲ ἠλεκτρικὸ σπινθήρα. — ὁ κρότος, λέγω, ἔκαμε τὸ σκοπὸ νὰ στραφῇ πρὸς τὸ μέρος του καί, αὐτῇ τῇ φορᾷ, νὰ προχωρήσῃ ἀποφασιστικᾶ.
 Ἀλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ κάμῃ οὔτε πέντε βήματα. Μὲ μιὰ δυνατὴ τσικουριά, ὁ Γιάννης τοῦ ἔσχισε τὸ κρανίον ὡς τὴ μύτη καὶ τὸν ξάπλωσε χάμω νεκρό.
 Καλὰ θὰ τὴν εἶγες τώρα ὁ μικρὸς ἐθελοντής. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν, πέφτοντας ὁ Τούρκος ἄφησε νὰ πέσῃ καὶ τὸ τουφέκι του, πού πήρε ἀμέσως φωτιά.

Ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχησε δυνατὸς. Ὅμιλιες ἀκούσθησαν ἀπὸ κάποιον ἀπόσταση, τρεξίματα, καὶ σὲ λίγο δύο ἄλλοι στρατιῶτες παρουσιάσθησαν στὴν εἴσοδο τοῦ διαδρόμου.
 Ὁ Γιάννης θὰ μπορούσε νὰ τὸ σκάσῃ σὰν τὸν Τρόφιμο. Μιὰ στιγμῆ μάλιστα τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα. Σκέφθηκε ὅμως πῶς τὸ φτυλί ἦταν μακρὺ καί, ὅσο γρήγορα κι' ἂν καιρόταν, θὰ χρειάζεταν περισσότερο ἀπὸ ἓνα λεπτό γιὰ νὰ φθάσῃ ἡ φωτιὰ στὴν μπα-

ρούτη. Ἄν ἐμπαιναν λοιπὸν οἱ Τούρκοι στρατιῶτες στὸ διάδρομο, θὰ δάλεπαν τὸ φτυλί πού ἐκάπνιζε καὶ θὰ πρόφθαιναν ἢ νὰ τὸ βγάλουν ἢ νὰ τὸ σβύσουν. Ἔτσι, τὴν τελευταία στιγμῆ, τὸ σχέδιον, πού καταστρώθηκε μὲ τόση σκέψη καὶ πού ἦταν τόσο κοντὰ στὴν ἐπιτυχίαν, θὰ ναυαγοῦσε.
 Ὅχι, μὲ κανένα τρόπο δὲν θάρηνε ὁ Γιάννης!
 Σὰς διηγούμαι μὲ τόσες λεπτομέρειες τὸ περιστατικὸ αὐτό, γιὰ νὰ σὰς δείξω, παιδιά μου, πῶς ὁ μικρὸς μας ἥρωας ἐθυσίασε πρόθυμα τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἓνα καθήκον· κι' αὐτὸ ὄχι μὲς στὸ θόρυβο τῆς μάχης, πού ἐνθουσιάζει καὶ παρασύρει κάποτε καὶ τοὺς δειλοὺς, ἀλλὰ μόναχος του, στὰ σκοτεινά, καὶ νηφάλιος.
 Λέγω νηφάλιος, γιὰτι, καθὼς ξέρετε, κι' ὁ καπνὸς τῆς μπαρούτης μεθᾶ. Μὰ ὄχι, ὁ Γιάννης δὲν ἦταν μεθυσμένος. Τὴ θυσίαν τῆς ζωῆς του τὴν ἔκαμε μ' ὅλην του τὴ θέλησιν καὶ μὲ πλήρη συναίσθησιν τοῦ τί κάνει. Γι' αὐτὸ ἀξίζει ὄλο μας τὸ θαυμασμό.
 Πέταξε τὸ μακαλιᾶ του καὶ σήκωσε γρήγορα τὸ τουφέκι τοῦ σκοτωμένου στρατιώτη. Γιὰτι καταλάβαινε πῶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μ' ἐχθρό, πού ἐρχόταν ὀπλισμένος μὲ τουφέκι καὶ μὲ λόγχην. Ἔτσι ρίχτηκε ἀπάνω στὸν πρῶτο, ἀπὸ τοὺς δύο ἐκείνους Τούρκους, καὶ τὸν τρύπησε μὲ τὴ λόγχην στὴν κοιλίαν.
 Ἄλλ' ἄμα ἔκαμε νὰ τὴν τραβήξῃ, γιὰ νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν ἄλλον, δὲν μπόρεσε: ὁ Τούρκος, πεθαίνοντας, εἶχε δράξῃ σκασιμωδικᾶ μὲ τὰ δύο του χέρια τὴν κάννη τοῦ τουφεκιοῦ. Γιὰ νὰποφύγῃ τότε ὁ Γιάννης τὸ κτύπημα

«Ὁ κρότος ἔκαμε τὸν Τούρκο σκοπὸ νὰ στραφῇ...»
 (Σελ. 257, στ. α')

που έτοιμαζόταν να του καταφέρει ο δευ-
τερος, αγκάλιασε τον πρώτο και φεύγον-
τας τον τράβηξε μαζί του.

Η δύναμή του διπλασιαζόταν με την
ιδέα πως από πίσω του θάναβε σε λίγο ή
μπαρούνη και θα γινόταν η φοβερή εκρήξη.
Έφθασε έτσι σε ένα μικρό ξύλινο πατάρι,
στό υπαίθρο. Ήταν η σκοπιά, όπου στε-
κόταν πρό όλιγου ο σκοπός. Από κει-
πάνω φαινόταν όλη η πόλη.

Και πρώτα-πρώτα οι αλληπαλλήλες τα-
ράτσες του παλατιού του Τζεζζάρ, πιά
κάτω, τα σπίτια, ομοίομορφα, άσπρα, που
κατέβαιναν προς τη θάλασσα σαν τα σκαλιά
μιάς γιγάντιας μαρμαρένιας σκάλας. Και
στό βάθος, από λιμάνι, ταγγλικά πλοία με
τά πολυχρώμα φώτα τους.

Απάνω από τη θάλασσα, το φεγγάρι
έλαμπε καταλάκηνιο.

Το πατάρι εκείνο είχε γύρω-γύρω ένα
ξύλινο κάγκελο, κι από μία του γωνιά
άρχισε η σκαλίτσα, που σκαρφάλωνε στον
έξωτερικό τοίχο του πύργου.

Φθάνοντας εκεί, ο Γιάννης πέταξε
τον έγχθρό του άπάνω στο κάγκελο.

Γιά! γιά! άγκομαχούσε ψυχοραγών-
τας ο Τούρκος.

Ο Γιάννης, για να μη φωνάξη, δοκί-
μασε να του κλείσει το στόμα. Ο Τούρ-
κος όμως του εδάγγασε το χέρι τόσο δυ-
νατά, ώστε δεν μπόρεσε να κρατήσει μια
κραυγή.

Όσο το φυτίλι καιγόταν.

Και να, άξαφνα, άκούγονται βήματα,
λόγγες λάμπουν στο σκοτάδι και μία άγ-
γλική λέξη άντηχεί στη σιωπή:

— Άλάρμ! άλάρμ!

Το φυτίλι εξακολουθεί να καίγεται.
Οι στρατιώτες πλησιάζουν. Ο Γιάννης
κατάλαβαίνει πως είναι πιά χαμένος...

Άξαφνα, μια τρομερή βροντή συγκλο-
νίζει τον πύργο, μια φλόγα εξορμά από το
άνοιγμα του διαδρόμου, όλο το πελώριο
έκεινο κτίριο κουνιέται στη βάση του, σαν
άπο σεισμό κι ένα μεγάλο ρήγμα άνοιγε-
ται στον τοίχο που βλέπει προς την
πόλη. Ο Γιάννης εσύστησε την ψυχή του
στό Θεό, έρριξε στο βραδυόν άέρα τόνομα
της Λίζας και, αγκλιαζόντας τον έγχθρό
του με δύναμη, δά να τον οδηγούσε κά-
ποιο ένστικτο να τον κάμη άσπίδα, αίσθάν-
θηκε τον έαυτή του να τινάζεται, νάνε-
βαίνει ψηλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Διχμήλωτος τών Άγγλων

Όταν συνήλθε, ο Γιάννης ένόμισε πως
δνιζρεύεται.

Ήταν ξαπλωμένος στο κατάστρωμα
ένος πλοίου. Κεραίες και σχοινιά συμπλε-
κόνταν, άπάνω απ' το κεφάλι του, στο στα-
κτι φόντο τών ρουσκιωμένων πανιών. Ένα
κανόνι τών 32 καμύτων δίπλα του στον
κυλλιστόνά του κι ένα λίκνισμα, που ο
ρυθμός του τού ήταν γνωστός, τον έπειθε

πως το πλοίο περπατούσε. Βρισκόταν
λοιπόν σε πλοίο γαλλικό, που τον έγύριζε
όλοένα στην πατρίδα;

Γρήγορα βγήκε απ' αυτή την πλάνη:
οι ναύτες που μπροστά στα μισόκλειστα
μάτια του περνούσαν, δεν είχαν άπάνω
τους τίποτα το γαλλικό. Κι από τις κόκ-
κινες φαβορίτες τους, από τη στολή τους
κι από μερικές λέξεις, τραχειές κι άγνως-
τες, που τους άκουσε να προφέρουν, κα-
τάλαβε πως ήταν Άγγλοι.

Ένας απ' αυτούς, άμα τον είδε που
ζνοιζε τα μάτια, έβγαλε μία λαρυγγώδη
φωνή και σε λίγο ένας άξιωματικός, που
κάθως έμαθε ο Γιάννης άργότερα, ήταν
γιατρος, τού έχωσε στο στόμα μία μικρή
μποτίλια.

Το άναληπτικό αυτό ήταν δρα-
στήριο. Άμέσως ο μικρός λοχίας έξύπνησε
άπό τη κάρη του κι έκαμε να σηκωθεί.
Άλλά αισθάνθηκε τα πόδια του άκίνητα.

Στην άρχή, ένόμισε πως τού τα είχαν
κόψει και τα δυό.

Έπειτα όμως έκαμε μία κινούργια
προσπάθεια, άνασκηώθηκε λίγο κι είδε:

Τού είχαν δέσει στα πόδια μία σφαίρα
κανονιού τών 24 και το φορέο που τον
είχαν ξαπλώσει, ήταν κρεμασμένο από
μια κεραία.

Κρύος Ίδρωτας έβρεξε όλο του το σώμα,
γιατι κατάλαβε τι έσήμαινε αυτό. Μερι-
κοί στρατιώτες είχαν πεθάνει στην Ά Ανα-
τολή, όταν ταξίδευε από την Τουλιώνη
στην Άλεξάνδρεια. Κι έτσι τους έβαλαν
κι αυτούς σε ένα φορέο και τους πέτα-
ξαν στη θάλασσα, με μία σφαίρα δεμένη
στα πόδια, για να τους κρατή στο βυθό.

Όστε τον έπαιρναν για νεκρό κι ήταν
έτοιμοι να του κάμουν την κηδεία και την
ταφή. Τίκαλα που ξύπνησε μέσ' στην ώρα!

Ένας ναύτης τού έλυσε τη σφαίρα κι
ένος άλλος, μ' ένα βιβλίο, τού έκαμε διά-
φορες έρωτήσεις, μα ο Γιάννης δεν άπο-
κρίθηκε σε καμμία, για τον άπλοούτατο
λόγο ότι δεν τις κατάλαβε.

Τότε ο ναύτης αυτός άντικαταστάθηκε
άπό άλλον, που μιλούσε γαλλικά, —μα τι
γαλλικά!

— Άου! πως όνομάζεσαι, γέε μου;

— Γιάννης Καρδινακ.

— Και ποιος είναι ο βαθμός σου;

— Λοχίας.

— Άου, λοχίας! Σε ποιο σώμα;

— Στην Έλη τών δρομάδων!

Ο ναύτης τα έχασε. Πρώτη του φορέ
βέβαια άκουγε αυτή τη λέξη. Έβγαλε
άπό την τσέπη του ένα βιβλιαράκι, έβασξε,
κι άξαφνα το συνοφρυωμένο του πρόσωπο
φατίσθηκε.

— Ω, γιές! φώναξε άγγλικά. Κάμελ!..
κάμελ! Ω, βέρυ κιούριους!

Και γυρίζοντας στο Γιάννη, τού είπε
γαλλικά:

— Φαίνεται πως αυτός ο Βονκαρτής
δεν έχει πιά άλογα για τους στρατιώτες

του και κάνει το ίππικό του με καμήλες;
— Βλάκα! μουρμούρισε ο Γιάννης.

Οι ναύτες, ώστόσο, τον περιποιήθηκαν
και γρήγορα μπόρεσε να σηκωθεί.

Έμαθε τότε πως τον είχε βρή στο πα-
λάτι του Τζεζζάρ ένας άγγλος ναύτης τού
Τί γ ρ η, τη στιγμή που ένας Τούρκος έτοι-
μαζόταν να του κόψη το κεφάλι. Ήταν
άναίσθητος όταν τον έσήκωσαν από τα έρει-
πια τού γκρεμισμένου πύργου. Άλλά δυ-
σκολεύθηκαν πολύ να τον κάμουν νάρηση
τον τούρκο στρατιώτη που έσφιγγε άκόμα
στην άγκυλιά του. Αυτός ήταν νεκρός.
Είχε σπάσει όλα του τα κόκκαλα, καθώς
έπεσε άπάνω σ' έναν τοίχο. Μα με το
σώμα του, ο δυστυχισμένος, είχε προφυλάξει
απ' αυτόν τον τοίχο τον μικρό λοχία.

Βλέποντας πως άνέπνεε άκόμα, και
προπάντων βλέποντας τα γαλόνια του, οι
Άγγλοι κουβάλησαν τον Γιάννη στο πλοίο
τους, τον Τί γ ρ η, γιατί ως τότε δεν εί-
χαν πιάσει αγκυλωτούς παρά μόνο ναυτι-
κούς κι ένόμιζαν πως ο φανταράκος
αυτός θα τους έδινε πολύτιμες πληροφο-
ρίες για το Γαλλικό στρατό, για τον άρι-
θμό του, για τον όργανισμό του στην Άλ-
γυπτο και για τη θέση τού στρατού της
Συρίας.

Το κατάλαβε σε λίγο ο Γιάννης από
τις παλλές και διάφορες έρωτήσεις, που τού
έκανε ο ναύτης που μιλούσε τα γαλλικά.

Άλλά δεν είχε άνάγκη να σκεφθί πολύ
για να κα τα λάβη, πως το χρέος του ήταν να
μη μιλήση καθόλου. Αιχμηλώτως και μα
κανέναν δεν μπόρουσε να τον άναγκάση
να δώση πληροφορίες στον έγχθρό, που υπο-
ρούσαν να ωφελήσουν αυτόν και να βλά-
ψουν την πατρίδα του. Έτσι ο Γιάννης
κρατούσε το στόμα του κλειστό. Και δεν
τα άνοιγε, παρά για να κοροϊδέψη τον Άγ-
γλο του με κανέν' άστείο, σαν αυτό που
τού είπε σοβαρότατα μία μέρα, όταν ήλθε
πάλι λόγος για το Βονκαρτή:

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατά το Γαλλικό τού λογαίου Dantit]

ΔΕΛΦΟΙ

3. ΚΑΠΟΙΟΙ ΚΑ'ΥΜΟΙ

Μέσα απ' τα στήθη άνείπτοιχοι
κάποιοι καύμοι περνώνε;
μη άπολλώννειους στεναγμούς
ν' άντιπαλούν οι βράχοι;
γάναι ένός κόπου ή δύμηση
παλιού, σβυσμένου ή νάναι
μιά; σφοδρά; προμήνυμα
καινούργιας που θα λάχη...

4. ΠΥΘΙΑ

Βαριά από πάνω τα βονιά
κάθε χαρά μās πνίγουν,
σκορπάει παράπονο μικρό
σά θρηνο ή Κυσταλία,
μαύρα φαντάσματα, σιακές
θλιμμένες μās τυλίγουν:
σε τέτοια στοιχειωμένη γή
προφήτειες, Πυθία!

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

Τ' ΑΜΟΝΟΙΑΣΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Δραματίκι μονόπρακτο

ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Ο ΜΠΑΜΠΑΣ, 40 χρονών.
Η ΜΑΜΑ, λίγο μικρότερη του
ΚΑΚΙΑ, 14 χρονών
ΜΑΡΙΚΑ, 12 χρονών
ΠΕΤΡΟΣ, 13 χρονών
ΤΑΚΗΣ, 11 χρονών
ΚΑΤΙΝΑ, έφημέτρια

Η σκηνή δείχνει το γραφείο τού μπαμπά
Πότερα στο βάθος, παράθυρο δεξιά. Άρι-
στορά γωνία, γραφείο κοινό, στη
μέση τού δωματίου τραπέζι με τρεις
τέσσερις πορσελές τριγωνισμένο δεξιά στη
γωνία κοντά στο παράθυρο, ντιβανάκι.
Στους τοίχους εικόνες και φωτογραφίες,
δυό τρεις πολυθρόνες στις γωνίες κλπ.
συναθλιωμένα.

Όταν σκηνώνεται ή αύλαια, ο Μπαμπάς,
καθισμένος μπρός στο γραφείο του, τα-
κτοποιεί διάφορα χαρτιά. Η Μαμά, μ' ένα
κάννημα σιά χερα, βλέπει από το παρά-
θυρο στο δρόμο.

ΣΚΗΝΗ Ι

ΜΑΜΑ: — Ούτε προγόνια να ήταν ο
θάλασαν έτσι. Τέτοια φαγωμάρα δεν την
έχω μπαταίει. Φοβερό πράμμα μ' αυτά
τα παιδιά!..

ΜΠΑΜΠΑΣ: (τακτοποιώντας όλοένα
τά χαρτιά του): — Μικρά είναι άκόμα, και-
μένη, άμυαλα, πεισματάρικα. Τι περιμέ-
νεις να κάμουν; Και δεν είναι και λίγα,
βλέπεις. (Δείχνοντας με τα δάχτυλα:)
Τέσσερα, ζωή νάχουνε, τέσσερα!

ΜΑΜΑ: — Καλέ, δε λές πως τάχουνε
να μη μονοιάζουνε; όχι πως είναι τέσσερα!
Άλλα στίμα έχουν πέντε και δέκα παι-
διά και όμως τα βλέπεις όλα άγαπημένα,
ήσυχα. (Άπέσω άκούγονται φωνές.) Άλου,
άκου! θα πιστήκανε πάλι με τη Μα-
ρίκα. (Διευθυνώμενη προς την πόρτα με
βιάση.) Άχ, κι' εγώ δεν ξέρω τι θα κάνω
μ' αυτά τα παιδιά!.. (Φεύγει.)

ΜΠΑΜΠΑΣ, (μόνος, τακτοποιώντας
τά χαρτιά του και γράφοντας που και που
και λίγες λέξεις σε κανένα): — Ά, το πα-
ρακάνουν. Και πολύ μάλιστα. Δεν είναι
πιά μωρά, για να τους το συχωρέσης. Η
μητέρα τους έχει δικίο. Άς της λέω πως
το πράμμα δεν είναι και τόσο σοβαρό. Μα
τι να πής, για να την παρηγορήσεις; Είναι
άνάγκη να βρεθί τρόπος, να διορθωθί το
ελάττωμα τών παιδιών μας. Χωρίς άλλο
πρέπει να βρεθί...

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

ΚΑΚΙΑ, (μπκίνει χαρούμενη, με την
ποδιά τού σχολείου, με το καπελάκι της
και με τη σάκκα στη μασχάλη): — Αντίο,
μπαμπά!

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Καλώς τηνε!
ΚΑΚΙΑ, (τρέχει και τον φιλάει στο
μάγουλο.)

ΜΠΑΠΑΣ, (ζέροντας τα χαρτιά του.)
— Έ; Πως πήγε ο διαγωνισμός; Καλά;

ΚΑΚΙΑ, (βγαζόντας το καπέλο της και
άφέντοντάς το μαζί με τη σάκκα της σε μία

πολυθρόνα): — Οχυμάσια! Ούτε ένα λάθος.
Άκούτε; Ούτε ένα λάθος! Η κυρία Έλενη
μάλιστα, επειδή έβλεπε τα τρίγυρω κορί-
τσια να μην ξεκολλάνε τα μάτια τους από
το γραπτό μου, μου είπε και κάθησα στην
έδρα μόνη. (Με κωμική περιφάνεια:) Καμ-
μία άλλη δεν είχε καθήσει ως τώρα στην
έδρα!

ΜΠΑΜΠΑΣ, (εύχαριστημένος): — Μπαράβ!
Και σ' ανώτερο, παιδί μου. Έλα να σε
φιλήσω κι' εγώ. (Την φιλάει.)

ΚΑΚΙΑ, (έφενώνοντας το δωμάτιο με
μία ματιά): — Μα ή μαμά που πήγε; Έδώ
δεν ήτανε τώρα; Έγώ την είδα από το
δρόμο στο παράθυρο κι' έτρεξα όλόδια να
σας άναγγείλω την έπιτυχία μου.

ΜΠΑΜΠΑΣ, (σοβαρά): — Ναι, εδώ
ήτανε και ίσα-ίσα για σένα και για τα
δέλφια σου λέγαμε. Τάκουσε όμως να φω-
νάξουν κι' έτρεξε να ιδί τι πάθανε. (Σε λί-
γες στιγμές.) Αυτά που μου είπες για το
διαγωνισμό και για το τιμητικό άνέβασμα
στην έδρα, πολύ καλά είναι. Μα δε φτάνουν.

Το παιδί, όπως πρέπει να είναι ταχτικό
και φρόνιμο στο σχολείο, έτσι πρέπει να
είναι και στο σπίτι. Τότε μπορείς να πής
πως είναι καλό. Έσεις όμως δε μου φαί-
νεται να είσαστε στο σπίτι τόσο καλά παι-
διά. Κάθησε, θα σου πω μερικά πράμματα,
σα μεγαλύτη που είσαι από τα δέλφια σου.
[Η Κάκια παίρνει μία καρτέλα και κά-
θεται κοντά στο γραφείο.]

ΜΠΑΜΠΑΣ, (έξακολουθώντας): — Η
μητέρα σας, παιδί μου, έχει πολλά παρά-
πονα. Δεν είναι καθόλου εύχαριστημένη
άπό σας. Όλο γκρινιάζετε, δλομαλώνετε.
Κάπου-κάπου άκούγα κι' εγώ κάτι, μα δε
φανατζόμωνα πως, όταν έφευγα, δεν μπο-
ρούσατε να μείνετε μία στιγμή ήσυχα. Έ-
πειτα, ή μητέρα σας δεν ήθελε να μου πη
τίποτα, δεν ήθελε να σας ντροπήση. Μα το
πράμμα προχώρησε παραπολύ, είδε κι' από-
ειδε ή καίμενη και μου τα είπε έπιτέλους.

Δε μου λές, σε παρακαλώ, γιατί γκρινιά-
ζετε; Έ; Να πω πως σας λείπει τίποτα; Όχι,
δέξα σοι ο Θεός. Και κάτι να σας έλειπε,
δεν έπρεπε να κάνετ' έτσι. Τα φτωχόπαιδα
αγαπιώνται περισσότερο από σας, πολ' αυτά,
το κάτω-κάτω, ή πείνα μπορεί να τα
σπρώξη κι' ως τον καιγό. Όχι έσεις, που
έχετε όλα σας τα καλά. Ά, παιδί μου, πρέ-
πει να διορθωθίτε, γιατί θα μās άποϊδή
κι' ο Θεός. Έσύ, σα μεγαλύτερη, πρέπει
να τους συμβιβάζεις.

ΚΑΚΙΑ, (έτοιμη να ξεσπάση σε κλάμ-
μα): — Μα αυτό δε μάκουνε, μπαμπά.

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Σάκουνε. Άμα τους
μιλήσης με το καλό, άμα πρώτη σου φανής
υποχωρητική, να ιδής πως θα σάκούσουν.
(Άπέσω άκούγονται φωνές.) Άκου! Σ'
αρέσουνε αυτά; Έ; (Η Κάκια κατεβάζει
το κεφάλι ντροπισμένη.)

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

ΜΑΜΑ, (μπκνει πρώτα τον Πέτρο, τον
Τάκη και τη Μαρίκα, κι' έπειτα μπαίνει κι'

αυτή. Στην Κάκια): — Ά, ήθελε; Όρατα.
(Άπό μέσα της:) Έτσι την καταόδα θα
την φάνε κι' οι τέσσερις. (Στόν μπαμπά:)
Έσεις γιατί κάνανε όλη αυτή τη φαου-
ρία; Για μία λέξη! Επειδή δεν την διά-
βασε καλά ή Μαρίκα, οι κύριοι θυμωσαν.
(Δείχνει τον Πέτρο και τον Τάκη, που
στεκόνται με τα κεφάλια κάτω.) Ήταν το
εύχαριστώ, που τους υπαγόρευε τόσην ώρα.
Κι' ή κυρία πάλι (δείχνει τη Μαρίκα) δεν
μπορούσε να κάμη πως δεν άκουσε, να δώση
τόπο της όργης. Ούσιας, αν δεν έλεγες
το λογάκι της: Το ένα έφερε το άλλο, τα
τετραδάτα πεταχτήθηκαν, το βιβλίο το ίδιο
κι' οι κύριοι, χωρίς να σκέπτονται τον
αύριανό τους διαγωνισμό, βάλθηκαν να βρουν
την άκρη. Κατάλαβε δηλαδή τι άουλλάγι-
στα, τι πεισματάρικα παιδιά που είναι;

ΣΚΗΝΗ ΙV

ΚΑΤΙΝΑ, (άπό την πόρτα): — Κύριε
σας ζητούν στο τηλέφωνο. (Φεύγει.)

ΜΑΡΙΚΑ, (στην Κάκια): — Έγραψες
καλά;

ΚΑΚΙΑ: — Άφησέ με κι' έσύ.

ΜΠΑΜΠΑΣ: — Έφτασα. (Φεύγει.)

ΜΑΜΑ, (στην Κάκια): — Πως πήγες
στό διαγωνισμό;

ΚΑΚΙΑ, (μουτρωμένη): — Καλά.

ΜΑΜΑ: — Το πρόσωπό σου όμως δεί-
χνει άλλα. Ούλεγε κανείς πως δεν έγρα-
φες τίποτα.

ΤΑΚΗΣ, (στον Πέτρο): — Να δής που
δεν ήθάρχατε τίποτα!..

ΠΕΤΡΟΣ: — Σίγουρα.

ΜΑΜΑ: — Έχετε μούτρα άκόμα και
μιλάτε; Μιλιά! (Στην Κάκια:) Λοιπόν!

ΚΑΚΙΑ: — Όχι, ο διαγωνισμός πήγε
πολύ καλά, μα ο μπαμπάς... ο μπαμπάς...
(Ξεσπάει σε κλάμμα.)

ΜΑΜΑ: — Ά, κατάλαβα, κατάλαβα. Σε
μάλωσε, έ; Ποιος σου φταίει όμως; Ο και-
μός μου στεγνώσε από τις συμβουλές. Άς
μάκωόυατε.

ΤΑΚΗΣ, ΠΕΤΡΟΣ, ΜΑΡΙΚΑ: —
"Ω, ώ! (Περιμένουν νακούσουν με περιέρ-
εια.)

ΜΑΜΑ, (βλέποντας τους): — Μη χαί-
ρόμαστε, γιατί και για σας τα είπε ο μπαμ-
πάς. Τι νομίζετε; Μόνο έλάτε να έξακο-
θήσετε την όρθογραφία σας, αν θέλετε να
γλυτώσετε την καταόδα. Έλάτε, πάμε.

ΜΑΡΙΚΑ, (πεισματάρικα): — Δεν μπορώ
τώρα να διαβάσω κι' εγώ. Τόσην ώρα καλά
τους υπαγόρευα. Άς τους υπαγορέψη κι' ή
Κάκια.

ΜΑΜΑ: — Έλα, Κάκια μου, έσύ.

Αυτή άφορμή ζητάει να ξαναρχίση.

[Η Κάκια σκουπίζει τα μάτια της και
σηκώνεται.]

ΜΑΡΙΚΑ: — Και που θα γράφουνε;
Στο τραπέζι της τραπεζαρίας θα πάω γώ.

ΜΑΜΑ: — Καλά. Δεν πιστεύω να το
πιάσης έσύ όλο το τραπέζι. Άπό τη μία με-
ριά έσύ κι' από την άλλη αυτοί.
(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Άγαπητοί μου,

ΙΧΑΜΕ μεγάλες ειδήσεις, αυτές τις ημέρες, από το μέτωπο! Ο γενναίος ελληνικός στρατός κατατρόπωσε τον κεμαλικό κι' αφού τον έδιωξε απ' όλα τα χαρακώματα, τον κυνηγά' ολοένα στο τελευταίο. Κάθε φορά λοιπόν που έφθανε μια τέτοια χαρμάση ειδήση, — Αφόν-Καραϊσάκ, Κιουτάχεια, Έσκη-Σεχίρ και καθεξής, — άρχιζαν στ' Αθήνας οι καμπάνες, τα κανόνια, οι ζητωκραυγές, οι διαδηλώσεις, οι μουσικές, τα τραγούδια, οι σημαιοστολισμοί, οι φωταφίες και προπάντων οι πυροβολισμοί. Κάθε πατριώτης, στην έξαλλη κι' εύλογη χαρά του, βγαίνει στο πιστόλι του, — φτάνει μόνο να είχε, — κι' έρριχνε στον άέρα. Είτε από την ταράτσα του, είτε από την πόρτα του, είτε στο δρόμο. Άλλοι πυροβολούσαν και με καρμπίνες, άλλοι και με τουφέκια. Κι' όλη τη νύκτα, — γιατί νύκτα συνήθως έρχόνταν οι μεγάλες ειδήσεις, — άκουγες πυροβολισμούς. Σωστή Άνάσταση.

Νά σ'αξ τ'ήν άλληθια, κι' εγώ ό ίδιος, εκείνη τήν ώρα, στη χαρά μου, σ'όν ένθουσιασμό μου, αν είχα ένα πιστόλι, θα έριχνα μερικές πιστολιές. Νά ξεθυμάνω έτσι με λίγους κρότους, προσερχόμενους από μένα κι' αδελφώνιμους με τους κύριους κρότους τής χαράς των άλλων που άντηχοΰσαν δλόγυρά μου. Δέν τ'όρισκετε φυσικό; Κάθε άνθρωπος, όταν τον κυριεύη χαρά, και μάλιστα εθνική, — δηλαδή χαρά που τή συμμερίζονται όλοι, — θέλει να φωνάξη όσο μπορεί δυνατότερα. Άλλά τ'ό πυροβόλο του όπλο φωνάζει πάντα δυνατότερ' από τ'ό στόμα του, τ'ό μπαμ! άντηχει περισσότερο από τ'ό ζήτω! Καί θέλει να πυροβολή. Αυτό είναι.

Ναί, αλλά οι πυροβολισμοί είναι κι' επικίνδυνα. Φέρνουν δυστυχήματα τυχαία. Φέρνουν κάποτε και... σκόπιμα. Ένας κακός άνθρωπος π. χ. μπορεί να έπωφεληθ'ή για να σκοτώση στην παραβάη ένα έχθρό του, που θα θεωρηθ'ή σκοτωμένος κατά λάθος. Γι' αυτό στον πολιτισμένο κόσμο οι πυροβολισμοί απαγορεύονται. Καί γι' αυτό, όπου επιτρέπονται, οι πολιτισμένοι τούς θεωρούν δείγμα βαρβαρότητας. Θα π'ητε: Πώς οι πολιτισμένοι λοιπόν δέν εκδηλώνουν τή χαρά τους με κρότους; Δέν είναι άνθρωπινο αυτό, γενικό; Κι' είναι: βάρβαρος όποιος τ'ό κάνει.

Θά σ'αξ λύσω άμέσως τήν άπορία: Ναί, είν' ανθρώπινο. Πολιτισμένοι και μή, εκδηλώνουν τή χαρά τους με κρότους.

Μά ή μόνη διαφορά είναι πως οι κρότοι αυτοί, στους τόπους των πολιτισμένων, γίνονται ά κι ν δ υ ο ι. "Όσοι ζήτη ή έζησατε κάποτε στην Εύρώπη και τύχασε κάμμία εθνική χαρά, θα είδατε βέβαια πως τήν εκδηλώνουν: με φωνές, με μουσικές, με καμπάνες, με κανονίες, με πυροτεχνήματα. "Όλ' αυτά βέβαια είναι κρότοι. Μά χωρίς κανένα κίνδυνο. Γιατί οι κανονίες φυσικά δέν έχουν σφαίρες και τ'α πυροτεχνήματα πάλι, τ'α πολυκρότα, στήνονται σε ώρισμένο μέρος και καίγονται σε ώρισμένη ώρα. "Ο κόσμος τ'α βλέπει και τ'α χαιρετά άφοδ' από μακριά. Σε κανένα όμως δέν επιτρέπεται νάναψη πυροτεχνήματα στο δρόμο και να τ'ό ρίξη στα πόδια των διαβατών, — όπως συμβαίνει εδώ σ' έμάς, — ούτε να τραθήξει τ'ό πιστόλι του και να πυροβολήση μεσ' σταύτι σου. Τέτοιο πράγμα στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στο Βερολίνο; Μπα, Θεός φυλάξει! Μόνο σε μια επανάσταση μπορεί να ιδήτε εκεί ανθρώπους να πυροβολούν.

Έδώ όμως πυροβολούμ' ελεύθερα και σε γάμους ακόμα και σε γλέντια. Καί στις διαδηλώσεις, και στην Άνάσταση, και στο άρνι του Πάσχα. Στις μεγάλες πιά εθνικές χαρές, σαν των ημερών αυτών, μή ρωπάτε! Κοσμογαλασία από κρότους, — κρότους που έχουν πάντα τον κίνδυνό τους και πολλές φορές τ'α θύματά τους. Επίσης ελεύθερα και με πυροτεχνήματα. Σε μερικές μάλιστα επαρχίες ήταν ως πρό ελίγου καθιερωμένος, κάποιος χα λ κ ο υ νο πό λ ε μ ο ς κατά τήν περιφορά των Έπιταφίων. Στ' Αθήνας πάλι, ή Αστυνομία μόλις και μετά βίας, τ'α τελευταία χρόνια, κατόρθωσε να περιορίση τ'ό κακό που γινόταν με τις ρουκέτες και τις τρακατρούκες.

Είναι λοιπόν αδύνατο να φαντασθ'ήτε τι έντύπωσή κάνουν αυτά τ'α έθιμα στους ξένους! Νομίζουν πως δέν ζούν πιά σε μια γωνιά τής Ευρώπης, παρά πως μεταφέρθηκαν σε κάποια χώρα βαρβάρων, άγρίων. «Ηρωικός λαός, σ'ας λέγουν, οι Έλληνες, άλλ' άπολιτιστος.» Κι' όχι μόνο στους ξένους, αλλά και σε όσους Έλληνες έχουν πολιτισθ'ή αληθινά, τήν ίδια έντύπωση κάνουν αυτά τ'α έθιμα. Τ'ό ξέρω: θα π'άρση πολλ'ό ακόμα καιρός, για να πολιτισθ'όν τόσο κι' οι έπαισιόχοι, — που είναι οι περισσότεροι, ό λαός, — ώστε να μ'ήν πυροβολούν ούτε στην είδηση πως πήραμε τήν Πόλη. Γιατί δέν άρκεί, βλέπετε, να τ'ό απαγορευθ'ή ή Αστυνομία, πρέπει να τ'ό καταλάβουν μόνοι τους οι άνθρωποι. Κι' είναι τόσο δύσκολο για τούς ανθρώπους αυτούς, που ως προχθές ακόμα ζούσαν στα βουνά με τ'α καρποφύλλια τους, κι' είχαν κουθέντα με τ'α θέρια, ήρωικοί άρματωλοί και κλέφτες! Γιατί τι νομίζετε; Αυτά όλα είναι λείψανα τής καλής εκείνης ζωής, που έδημιούργησε στην Ελλάδα ή Τουρκική τυραννία κι' ή αντίδραση. Καί μέσα

στην καθένα μας κοιμάται ένας άρματωλός, ένας κλέφτης, που κάθε τόσο ξυπνά "Ετσι και σήμερα, άρχάζουμε ένα πιστόλι και ρίχνουμε μέσα στην πόλη, για χαρά, όπως τ'όκανε κι' ό πάππος μας στο βουνό του. Άς ξέρουμε τουλάχιστο πως αυτό θεωρείται βάρβαρο. Κι' άς έλλοιουμε πως σιγά-σιγά θα εκλείψει.

Σ'ας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)
"Ο Φραγκίσκος κι' ό Τζών Μπλόκ δέν είχαν ιδή τίποτα ύποπτο. Στ'α περίχωρα του Φαλκενχόρστ έδρασίλευε άκρα ήσυχία. "Ο έλάχιστος κρότος δέν άκούγ'όταν, γιατί δέν φυσούσε κηθόλου.

"Ο Φρίτς, ό Φραγκίσκος κι' ό πλοίαρχος Γκούλδ μπροστά, οι άλλοι από πίσω τους, πέρασαν τ'ό πλάτωμα και, σκεπασμένοι από τ'α δένδρα τής δενδροστοιχίας, έφθασαν στακρογιάλι.

Τ'ό έρθηκαν έρημο όπως ήτον και πρό δύο ώρών.

"Η πύργος όμως ήταν πελαγωμένη. Δέν είχαν παρά να επιδιεασθ'όν, να τή λύσουν και να τή σπρώξουν στο ρεύμα.

Άμέσως ή Τζένου, ή Ντόλλ, ή Σουζάνα κι' ό μικρός Μπόμπης τοποθετήθηκαν στην πύργη. Οι συντροφοί τούς χώθηκαν ανάμεσα στους πάγκους, ό Φρίτς κι' ό Φραγκίσκος έπιασαν τ'α κουτιά.

Τή στιγμή εκείνη θάταν δέκα ή ώρα. Στην άσέληνη νύκτα, έλλίκανε να περάσουν άπαρατήρητοι.

"Άλλά μ' όλο τ'ό σκοτάδι, δέν θάταν δύσκολο να διευθυνθ'όν προς τ'ό νησάκι. "Άμα θα τήν έπαιρνε τ'ό ρεύμα, ή πύργος θα πήγαινε μονάχη τής.

Σιωπούσαν όλοι. Δέν έλεγαν λέξη, ούτε σιγά. "Όλες οι ψυχές ήταν σφιγμένες από μια άνέκφραστη συγκίνηση. Δέν είχαν άμφιβολία πως οι οικογένειες Ζερμάττ και Ουόλστων βρισκόταν όλοένα στο νησάκι. "Αν όμως έλειπε κανένας από τούς δικούς τους, αίχμάλωτος των άγριανθρώπων ή νεκρός,...

"Ο Φρίτς κι' ό Φραγκίσκος κωπηλατούσαν δυνατά. Κι' ή πύργος έτρεχε προς τόν σκοτεινό εκείνον όγκο, απ' όπου δέν έβγαине ούτε κρότος, ούτε φώς.

Κάπου εκεί όμως, στο πυροβολείο, θάγγρυπνούσαν ό κ. Ζερμάττ ή ό κ. Ουόλστων, ό Έρνέστος ή ό Τζάκ. Κι' αν έβλεπαν από μακριά τήν πύργος και τής έρριχταν καμμία κανονία; "Ο κίνδυνος ήταν σδδαρός. Γιατί πο' να φαντασθ'όν πως στην πύργος εκείνη ήταν οι ξενητεμένοι τους; θα ένόμιζαν πως οι άγριοι έκαναν άπόπειρα να κυριεύσουν τ'ό νησί, έπωφελούμενοι από τή σκοτεινή εκείνη νύκτα.

Πραγματικώς, όταν ή πύργος δέν άπέιχε

πιά παρά ένα τέταρτο λέυγας, φάνηκ' ένα φώς στο μέρος όπου ύψωνόταν τ'ό ύπόστεγο του πυροβολείου.

Μ'ήν ήταν κανένα φυτίλι;... Μ'ή θάνηχούσε σε λίγο ή κανονία;...

Τότε, χωρίς φόβο πιά μ'ήν τόν άκούσουν οι άγριοι, ό καύκλιηρος σηκώθηκε και φώναξε με στενωρεία φωνή:

— Μ'ήν τραβάτε!... Μ'ήν πυροβολήστε!

— Φίλοι! Είμαστε φίλοι!... έπρόσθεσε ό πλοίαρχος Χάρρυ Γκούλδ.

— Είμαστε έμείς!... έμεις είμαστε!... φώναξαν ό Φρίτς κι' ό Φραγκίσκος.

Καί, τή στιγμή που άραζαν στη βάση του βράχου, ό κ. Ζερμάττ, ό κ. Ουόλστων, ό Έρνέστος κι' ό Τζάκ τούς δέχθηκαν στην αγκαλιά τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
"Επιτέλους ένωμένοι! — Σύντομη διάηρηση των συμβάντων μετά τήν αναχώρηση του «Σειρία». — Οι οικογένειες στην άπόγνωση. — Καμμία πιά έλπίδα! — Οι πιόντες.

"Υστερ' από λίγες στιγμές, οι δύο οικογένειες, ό πλοίαρχος Χάρρυ Γκούλδ κι' ό Τζών Μπλόκ, ήταν μαζεμένοι στο σπιτάκι που βρισκόταν στη μέση του νησιού, πεντακόσια βήματα από τ'ό βουνάκι του πυροβολείου, όπου εκυμάτιζε ή έλβετική σημαία.

"Η σκηνή τής συνάντησης είναι άπερίγραπτη! Μπορεί κανείς να φαντασθ'ή τις κρυγές τής χαράς και τής έκπληξης, τ'α φιλιά, τ'αγκαλιάσματα, τ'α δάκρυα, τ'α χειροσφιζήματα!... Μπορεί κανείς να φαντασθ'ή με τί παράφορη άγαλλιαση ή οικογένεια Ζερμάττ ξανάβλεπε τόν Φρίτς, τόν Φραγκίσκο και τή Τζένου, κι' ή οικογένεια Ουόλστων τόν Τζέιμς, τή Σουζάνα, τή Ντόλλ και τόν μικρό Μπόμπη! Μπορεί κανείς τέλος να φαντασθ'ή τί θερμή υποδοχή, κι' από τις δύο οικογένειες, άύ έλαβαν ό πλοίαρχος Χάρρυ Γκούλδ κι' ό κληρός Τζών Μπλόκ, οι ευεργέτες και σωτήρες! Γι' αυτό παραλείπουμε τις συγκινητικές λεπτομέρειες, που θάταν και τόσο δύσκολο να γραφθ'όν.

"Επίται, αφού καλακάθησε λίγο ή πρώτη μεγάλη συγκίνηση, έπρεπε να διηγηθ'όν, κι' από τ'α δύο μέρη, τήν ιστορία των δεκαπέντε τελευταίων μηνών, από τήν ημέρα εκείνη που ό «Σειρία» με τήν Τζένου Μέντροκ, τόν Φρίτς, τόν Φραγκίσκο και τή Ντόλλ, χάθηκε πίσω από τ'α ύψώματα του άκρωτηριού τής Ψεύτικης Έλπίδας.

"Άλλά, πριν γυρίσουμε σ' αυτά τ'α περασμένα, είναι ανάγκη να σταματήσουμε λίγο στα τωρινά.

"Αν κι' ένωμένες τώρα πιά, οι δύο οι-

κογένειες δέν έπαυαν να βρίσκονται σε πολύ σοβαρή κι' επικίνδυνη θέση. Τ'ό νησάκι εκείνο, τ'ό κούλι τους, δέν θάργουσαν να τ'ό κατήσουν οι άγριοι, αφού τελείωναν τ'α πολεμοφόδια του πυροβολείου. Κι' ό κ. Ζερμάττ κι' οι δικόι του από πο' μπορούσαν να έλπιζόν βοήθεια;

Στην αρχή, με λίγα λόγια, ό Φρίτς τούς είπε για τόν Σειρία, που είχε μείνει στο Άκρωτήρι τής Καλής Έλπίδας για να επισκευασθ'ή, για τ'α στάση που είχε γίνει μέσα στο Φλάγκ, και για τήν εγκατάλειψη των επιχτών, μέσα σε μια άβρα, στο έλεος του Ωκεανού. Τους δι-

— Είμαστε έμείς!... (Σελ. 261, στ. 4.)

ηγήτησε ύστερα πως αυτή ή βάρκα άραζε στην άγονη παραλία ενός άγνωστου νησιού, πως ανακάλυψαν πως τ'ό νησί αυτό ήταν ή Νέα-Έλβετία, πως ξεκίνησαν για να φθάσουν στη Γ' ή τής Έπαγγελίας, πως έφθασαν ως τ'ό Φαλκενχόρστ και πως έδαν τούς άγριους.

— Καί πο' βρίσκονται, ρώτησε στο τέλος ό Φρίτς.

— Στο Φελασνχάιμ, άποκρίθηκε ό κ. Ζερμάττ.

— Είναι πολλοί;

— Καμμία εκατοστή τ'ό λιγώτερο. Ήλθαν εδώ με δεκαπέντε πιόντες... από τήν Αυστραλία, ύποθετω.

— Κι' έκαμε ό Θεός να γλυτώσετε!...

— Ναι, αγαπητή μου κόρη, άποκρίθηκε ό κ. Ζερμάττ. Μόλις είδαμε τις πι-

όντες πο' από τ'ό άκρωτήρι τής Ψεύτικης Έλπίδας, έρχόνταν στον όρμο τής Σατηρίας, καταφύγαμε στο νησάκι του Κάργαρία, με τήν έλπίδα πως θα μπορούσαμε από δω ν'αμυνθ'όμε.

— Ξέρουν οι άγριοι πως βρίσκεσθε τώρα σ' αυτό τ'ό νησί; ρώτησε ό Φραγκίσκος.

— Τ'ό ξέρουν, παιδί μου, άποκρίθησκ ό κ. Ζερμάττ. "Ός τώρα όμως, δόξα σοι ό Θεός, δέν κατάφεραν να θάλλουν ποδι κι' ή σημαία μας εξακολουθ'ή να κυματίζει. Ίδου τώρα, με συντομία, τ'α συμβάντα από τήν εποχή που τελείωσε τ'ό πρώτο μέρος αυτής τής ιστορίας.

Με τήν επιστροφή του καλοκαιριού, ύστερ' από τις έκδρομες εκείνες που ανακάλυψαν τόν ποταμό Μόντροκ, έγινε μια άναγνώριση ως τή μεγάλη βουνοσειρά, όπου ό κ. Ουόλστων, ό Έρνέστος κι' ό Τζάκ έστησαν τή βρετανική σημαία στην κορυφή του κώνου Ζάν Ζερμάττ. Αυτό έγινε δώδεκα ημέρες πριν άράξη ή βάρκα του Φλάγκ στη βεσημβρινή άκτή τής Νέας-Έλβετίας, ώστε αν ή έκδρομή εκείνη εξακολουθούσε π'έρ από τή βουνοσειρά, παρά τρέχα θα εύρισκαν στον όρμο των Χελωνών τόν πλοίαρχο Γκούλδ με τούς συντρόφους του. Κι' αν, γινόταν αυτό, από πόσες λύπες, στενωχώριες, άγωνίες, θα γλύτωναν και τ'α δύο μέρη! Άλλά καθώς ξέρουμε, ό κ. Ουόλστων, ό Τζάκ κι' ό Έρνέστος χωρίς να προχωρήσουν στο τραχύ όροπέδιο που άπλωνόταν στα μεσημβρινά, γυρίσαν στην κοιλάδα του Γκρόνσταλκ.

Ξέρουμε ακόμα πως ό Τζάκ κυνηγώντας ένα μικρόν ελέφαντα, παρασύρθηκε μακριά κι' έπεσε σ' ένα καταυλισμό άγριανθρώπων, που τόν εκράτησαν αίχμάλωτο. Γλύτωσε τότε από τ'α χέρια ούς και, γυρίζοντας στο Φελασνχάιμ, τ'έφερε τήν είδηση πως στην άνατολική άκτή του νησιού είχαν άποβιβασθ'ή άγριοι. (Έπεται συνέχεια)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ Ένδεκατο

Οδδ' ασέληνη σδμνόνθην κροΰφαινε κατείχετο δ'ε νεφέλασιν...

"Απόψε ή νύκτα έχει κάλεσει Για συντροφιά τού νά στ'ή. Κι' ούτε ένα φύλλο, όσο να πέσει.

Θροει, και δ'ε βολεϊ τ' άγέρι Τis Ισσοριές τού νά στ'ή. Νά σείσθ' αναλάφρα τ' φτέρη.

Σάν πάνθηα νάχουνε ξεχάσει Τ'ήν ίδια τους τήν άναπνιά. Καί τ'ό φεγγάρι, έχουν σκεπάσει.

Οι γκρίφοι των νεφών μανούες, Που σ'ούθρανοι τήν δρημιά. Περνούν σε πλήθεις συνδέτες.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΛΑΥΙΜΟ ΨΥΧΗΣ

Όταν φυσάει ο άνεμος
περτώνοντας στα κλαδιά,
Σάν τι να λέει...

Όταν το κύμα θλιβερά
κιλά στο περιγιάλι,
Τι να το λέει...

Όταν σιγά το σμήντρο
χτυπά στο θημοκλήσι,
Σάν τι να λέει...

Όταν γοργά το φύσημα
περνά μέσα στα φύλλα,
Σάν τι να λέει...

ΣΚΛΗΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Κάθετα ο Μήτσος, το χωριό,
πόδα, κάτω από τη μοναμυρή
βαλκανιά του χωραφιού τους και
φύλαξε μην τύχει και μπουν μέσα...

Και το μεσημεριώτικο λιπόφυτο
του κλειτό και κάνει να
περτώνει μπρος από τα μάτια του
κάτι δυνατές λάμψεις...

Και θαμπόνουν τα μάτια του
Μήτσου από την τόση λαμπρόδα
που βλέπει ανάμεσα στις λάμψεις
του μεσημεριώτικου ήλιου...

ριάτισσας, τη γρήγορ μήνας του Μή-
τσου. Κι' έκανε η δασυχη απελ-
πιμένα σχέδια με τα χέρια της,
που στάζονα σοκουνάδες, και ξε-
φογγίζε: «Μήτσου, μωρή η η η η...
Γρέχα, κι' η κατσίκα του μαστρο
Μιχαήλ ήμπε στο χωράφι και
τρώει τα πασάρια ασα ασα!...»

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
(Lessing)

Σ' ένα τεμπέλη:
Στο φαί είσαι γρήγορος,
στο περπάτημα είσαι χελώνα.

Ο τσαγκάρης Πέτρος:
Νά που ο τσαγκάρης Πέτρος
τόν ποιητή καμάρει.

Ο,τι έκανε σάν τσαγκάρης,
κάνει και τώρα μάλωγα.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο Τ Α Μ Ι Α Σ

Τα άστρα λάμπουν στο βά-
θυγάλο στερέωμα. Η θάλασσα
παφλάζει μαλακά στ' όμιμουδένιο
περγιάλι, όπου κοντά έχει στρα-
ταπεδοσεί η Ομάδος μας. Θάλασσα
και στεριά ξεκουράζονται από
τις πολλές και διάφορες επιρροές
της ημέρας. Το πάθος και το
τρύφονι μόνον ανούθονται, κάθουν
μουσική συμφωνία πρίμο-σόντο.
Δέν έχει φεγγάρι. Βήμι ξαπλω-
μένος σάντο στο αντίστοιχο μου,
μέσ' στη μάλλινη κουβέρτα μου. Ο
ύπνος δέν έχει κλειστικότητα το βλέ-
μαρά μου. Στριφωριόζο άνησυχός,
κάτι μ' ένοχλεί πόνος το μέρος της
τσέπης μου. Τι να είναι; Βίγχο
τό χέρι μου, ψίχνο. «Α είναι εκεί,
Τι; τά λεφτά της Ομάδος, το τα-
μείο της. Το φέγγω άπάνω μου.
Είμαι ταμίας! Πάω μπροστά να
έψησω, κεί που βρισκόμαστε στρα-
τοπεδευμένοι; Αν μου τα κλέψουν,
άν τα χάσω; Όχι, είναι στη θέση
τους, τα κρατά σοφικά. Μην άνη-
συχείτε, αγαπητοί μου σύγροφοι,
το σιτηρεσιό σας είναι εξασφα-
σμένο... Σέ λίγο αισθάθηκαν τα
χρήματα να με κόβουν, σάν το ρε-
βίτζε τη βασικόποδα του παραμυ-
θιού... Δέν είναι τίποτα. Ησυχία.
Γυρνά στο άλλο πλευρό με την ά-
πόφαση να κοιμηθώ... Άξαρνα ά-
κούω κρότο. Τι είναι; Κλέφτες,
ληστές... Όχι, δέν είναι τίποτα,
είναι παρασθησία. Ησυχία άπό-
λυτη βασικόποδα σ' όλο το στερέω-
μα. Ντροπή, λέω, ή «βάρδια» ά-
γορνέζ, οι φύλακες είναι στη θέ-
ση τους, κοιμίσουν. Προσκαθά...
Άξαρνα σε λίγο κάλι αισθάνα
μου. Μεσοκομισμένος φέγγω έκεί
τό ένα μου χέρι, το άλλο στο ρεβό-
λβερ, που είναι κάτω άπ' το προ-

σκέφαλό μου. «Στάσου, φωνάζω,
πρή!» Ευτυχώς, ακροάζομαι, μισο-
σηκώνομαι, ψάχνω στην τσέπη
μου, τά λεφτά είναι στη θέση
τους... και τό ρεβόλβερ στη δική
του. Η βάρδια άγορνέζ, άδικα
άνησυχά. Άλλά που πλέον ύπνος.
«Η ημέρα ροδίζει... Άχ, ταίριε!
Νέος Βολταίρος!»

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Κράτος που ζή με δάνεια:
«Η Δανία. —
Μιά εύρωστη πόλις. — Η Ρώμη
Αίγινη που πρόκει να ταφή. —
«Η Νεφέα Θάλασσα.
Νήσος που άλέθει. — Η Μήλος»
Μιά πόλις φλύουρη. — Η Λίμνα.
Μιά θάλασσα γι' Αράκαδες. —
«Η Μαύρη.
«Ένα βουνό που τό ψάλλουν. —
«Ο Αίγος.
Κι' ένα κράτος που τονοκικό. —
«Η Κίνα.)

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ραϊτόνυ τη Νίτσα γιατί τό
σκέλι της φωνάζει καθήμερα.
«Έξω κι' γώ; άπαντά. Νά
πή; και πός δέν τό κτυπά. Άρ'
έγω και κλωτσώ; τού δένω, μα
πού να πάψω!»

«Έστάλι επό της Ροδαλής Λόγους
*
«Έξωξο Γιωργί; «Ο Νίκος
έχει σκοληροσίδιτά!»
«Μα! Κι' είναι στο πόδι!
«Όχι, στην κοιλιά.»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
(Ίδα Διπλάσι) του 1920,
σελ. 287]

Σάς είχα δώσει ά θέμα τη Γαί-
δουροκαβαλαρία, άλλά σάς άφησα
έλευθερος στη σύνθεσή σας.
Είψ' ευχαριστήμη! Τό θέμα
σάς άρεσε, σάς ενέγνευσε. Πενήντα
σχέδια έλαβα. Και τά εικοσι-
πέντε άπ' αυτά μου εφάνησαν
πρωτότυπα, — λέγω μου ε' φά-
νησαν, γιατί είναι πολύ δύσκολο
να έξακριβωθή ποιού έργασθησαν
μόνοι τους, άβροβήτου, και ποιού
άντιγράψαν ή βοηθήθηκαν άπό
μεγαλύτερους. Δέν μπορώ, βλέ-
πετε, να είμαι βεβαία, παρά για
καϊδιά που μου έστειλαν κι'
άλλοτε ζωγραφικά τους έργα, τόν
Κο πίνω, π. χ.: τό Νεϊλο, τό
Σπορυγίτη κλπ. Οπως δέχοντε,
κοίνα δέτι βλέπω.

Γενικώς παρατηρώ, ότι ύπάρ-
χουν σχέδια μ' έμπειση, με κινή-
ση, με ζωή, άλλά όχι τόσο καλά
δουλεμένα κ' άλλα κάλι τεχνικά,
άλλά όχι τόσο έμπνευσμένα. Τά
καλύτερα είναι έκείνα που έχουν
συνδυασμένα και τά δύο προτερή-
ματα, έστω και σε μικρότερο
βαθμό. Οπως αυτά που παίρνουν
τά βραβεία.

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

Δέν παίει πιδ κάτω τό σχέδιό του
Κεσσονήλ. Δέν έχει βέβαια
την άρμονία του πρώτου, δείχνει
όμως χέρι πολύ πιο γυμνασμένο
και ειακρίνεται για τή νόστιμη
ποικιλία του και την άκριβειά
«Άρτα ιδέα κι' ή διακοσμητική
κορνίζα με τό διάφορα έμβήματα
της γαίδουροκαβαλαρίας. Μόνον
ή επιγραφή μπροσους να λείπει.

«Ισοδύναμα σχεδόν, πολύ λεπτά,
πολύ τεχνικά και με μεγάλη γνώση
κ' ωμμένα τά σχέδια του Παύ
Ποραμυθιώτη και του Τζο
Λοβ Παλιάτσου. Μα την άλη-
θεια, δέν ξέρω πιδ να προτιμήσω
Χαριτωμένε; άκουαρελλάτισε!

Πολύ — πολύ άρωρο, έκφρα-
στικό, και τό σύμπλεγμα τής
Μουσωτίδος. Κρίμα μόνο που
τό γαίδουράκι 'ς αυτό είναι καλόν
τερά ζωογραφισμένα άπό τό παι-
διά, και προπάντων τό μυσικάνο
«Άπλοστατή κι' ή σύνθεση του
Κα πίνω, άλλά πολύ κομψή κι
ίσως ή πιο μου τέρενα άπ' όλες
«Έγνοώ την τεχνοτροπία. Ομω-
ξί σάντοα που βλέπομασ σ' έξω
φύλλα βιβλίων και σε περιοδικά
εδαρωτικά. Έχει γούστο, νά!

Τά ίδια προτερήματα, άλλά σε
μικρότερο βαθμό, έχει και
λεπτό σχέδιο του Σπορυγίτη
Στου Χρ. Λεφάκης ή ύπερχει μ-
νοκία. Είναι ποικιλώτατο και με
καλή προοπτική σχεδιασμένο. Και
τό γαίδουράκι πολύ καλά. Ο
άνθρωπος όμως λιγάκι... ξέλινο
Και του Νεϊλου οι σύνθε-
σεις ζωορές και νόστιμες, — γιατί
έκτέλεση βρισκόμασ σάφαιρα κ'
άβεβαιότητα. Οπως δέχοντε προ-
τιμώ έκείνη με τό μεγάλο άσπυ
γαίδουρί στη μέση.

Για τάλλα δέν έπιτερείται
χάρως να μιλήσω. Οποιος βλέ-
πει όμως τόνομά του σάντοπαι-
σμάτα, έστω και στην Εύφημη
Μυθία, πρόκει να ξέρη ότι σ'
σχέδιό του βρήκα κάτι τί καλό
«Έκείνους που μου έστειλαν όλοσ
διόλου άσημντα, δέν τους άπο-
φώω καθόλου.

Ο κ. Φαίδων, Δ. Δημητρίου, έλαθε
τό γράμμα σου και περιόρισε να σου
παραστήση, ότι δέν είπ' «χίμαιρα» τόν
Σοσιαλισμό, παρά την τέλεια ισότητα,
έλευθερία και δικαιοσύνη. Όσο για τους
Μικασδικούς που... έωσαν τή Ρωσ-
σία, άξ τα, λέει, άξ τα!

Τι άρωρο που να λέει τό «Άθος
έλινασι! Ακούστω: «Ηθελα να ήσουν
έλινασι για ναγόραζε όλ' αυτά — τά
έλικτά βιβλία διακίμα, να τά εδράσω
και να χορτάσω. Γιατί έτσι, ένα-ένα,
μην μένει ή γλύνκα στα δόντια, όπως
λέει ο λαίμαργος. Πε μένω να κερ-
δίσω σε κιν να λαχίσω, μα άδικα, γιατί
κάτι πάνε σ' αυτός που δέν τά χρει-
άζονται». Και παροκάτω: «Συγχαίρω
τή τωρική φυλλάδιά σου με τού τόμου
σου τού 1914. Τ' έρωρη που φαί-
νετα τώρα μπροστά σ' έκείνα! Ο κί-
πνός του πολέμου σ' έμάρπισε, και μένη,
και στίνα, Σανθή ή μελαχροινή όμως,
έμειε τό ίδιο σάγαπομα... Χαριτω-
νάνα!»

«Βοδάκια της Τριπλόσης και συν-
τροφοί, σάς ευχαριστώ πο' γι' τή
έρωρη της «Αρκαδίας Ομάδος» και
δέν έχω άμφοβολία ότι πολλά θα κά-
μετε, όι ο' μαζι, για τή αγαπητή σας
Διπλάσι.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ά.
κ ο ρ ο ς [25 Ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τ.
λέ μα ρ ο ς Ν. Κεσσονήλ [25 Ε]
[22 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πα.
Παραμυθιώτης [21 Ε].
Μουσωτίς [20 Ε]. — Κο.
πινός [18 Ε].

Α' ΕΠΙΛΟΓΟΣ (άπό [10 Ε]
έκαστον): Σπορυγίτης — Χρ.
Λεφάκης — Νεϊλος.
τρώμητος. Θάλασσομ-
χος. — Κυπριακός. Αστής.

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

Δέν παίει πιδ κάτω τό σχέδιό του
Κεσσονήλ. Δέν έχει βέβαια
την άρμονία του πρώτου, δείχνει
όμως χέρι πολύ πιο γυμνασμένο
και ειακρίνεται για τή νόστιμη
ποικιλία του και την άκριβειά
«Άρτα ιδέα κι' ή διακοσμητική
κορνίζα με τό διάφορα έμβήματα
της γαίδουροκαβαλαρίας. Μόνον
ή επιγραφή μπροσους να λείπει.

«Ισοδύναμα σχεδόν, πολύ λεπτά,
πολύ τεχνικά και με μεγάλη γνώση
κ' ωμμένα τά σχέδια του Παύ
Ποραμυθιώτη και του Τζο
Λοβ Παλιάτσου. Μα την άλη-
θεια, δέν ξέρω πιδ να προτιμήσω
Χαριτωμένε; άκουαρελλάτισε!

Πολύ — πολύ άρωρο, έκφρα-
στικό, και τό σύμπλεγμα τής
Μουσωτίδος. Κρίμα μόνο που
τό γαίδουράκι 'ς αυτό είναι καλόν
τερά ζωογραφισμένα άπό τό παι-
διά, και προπάντων τό μυσικάνο
«Άπλοστατή κι' ή σύνθεση του
Κα πίνω, άλλά πολύ κομψή κι
ίσως ή πιο μου τέρενα άπ' όλες
«Έγνοώ την τεχνοτροπία. Ομω-
ξί σάντοα που βλέπομασ σ' έξω
φύλλα βιβλίων και σε περιοδικά
εδαρωτικά. Έχει γούστο, νά!

Τά ίδια προτερήματα, άλλά σε
μικρότερο βαθμό, έχει και
λεπτό σχέδιο του Σπορυγίτη
Στου Χρ. Λεφάκης ή ύπερχει μ-
νοκία. Είναι ποικιλώτατο και με
καλή προοπτική σχεδιασμένο. Και
τό γαίδουράκι πολύ καλά. Ο
άνθρωπος όμως λιγάκι... ξέλινο
Και του Νεϊλου οι σύνθε-
σεις ζωορές και νόστιμες, — γιατί
έκτέλεση βρισκόμασ σάφαιρα κ'
άβεβαιότητα. Οπως δέχοντε προ-
τιμώ έκείνη με τό μεγάλο άσπυ
γαίδουρί στη μέση.

Για τάλλα δέν έπιτερείται
χάρως να μιλήσω. Οποιος βλέ-
πει όμως τόνομά του σάντοπαι-
σμάτα, έστω και στην Εύφημη
Μυθία, πρόκει να ξέρη ότι σ'
σχέδιό του βρήκα κάτι τί καλό
«Έκείνους που μου έστειλαν όλοσ
διόλου άσημντα, δέν τους άπο-
φώω καθόλου.

Ο κ. Φαίδων, Δ. Δημητρίου, έλαθε
τό γράμμα σου και περιόρισε να σου
παραστήση, ότι δέν είπ' «χίμαιρα» τόν
Σοσιαλισμό, παρά την τέλεια ισότητα,
έλευθερία και δικαιοσύνη. Όσο για τους
Μικασδικούς που... έωσαν τή Ρωσ-
σία, άξ τα, λέει, άξ τα!

Τι άρωρο που να λέει τό «Άθος
έλινασι! Ακούστω: «Ηθελα να ήσουν
έλινασι για ναγόραζε όλ' αυτά — τά
έλικτά βιβλία διακίμα, να τά εδράσω
και να χορτάσω. Γιατί έτσι, ένα-ένα,
μην μένει ή γλύνκα στα δόντια, όπως
λέει ο λαίμαργος. Πε μένω να κερ-
δίσω σε κιν να λαχίσω, μα άδικα, γιατί
κάτι πάνε σ' αυτός που δέν τά χρει-
άζονται». Και παροκάτω: «Συγχαίρω
τή τωρική φυλλάδιά σου με τού τόμου
σου τού 1914. Τ' έρωρη που φαί-
νετα τώρα μπροστά σ' έκείνα! Ο κί-
πνός του πολέμου σ' έμάρπισε, και μένη,
και στίνα, Σανθή ή μελαχροινή όμως,
έμειε τό ίδιο σάγαπομα... Χαριτω-
νάνα!»

«Βοδάκια της Τριπλόσης και συν-
τροφοί, σάς ευχαριστώ πο' γι' τή
έρωρη της «Αρκαδίας Ομάδος» και
δέν έχω άμφοβολία ότι πολλά θα κά-
μετε, όι ο' μαζι, για τή αγαπητή σας
Διπλάσι.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ά.
κ ο ρ ο ς [25 Ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τ.
λέ μα ρ ο ς Ν. Κεσσονήλ [25 Ε]
[22 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πα.
Παραμυθιώτης [21 Ε].
Μουσωτίς [20 Ε]. — Κο.
πινός [18 Ε].

Α' ΕΠΙΛΟΓΟΣ (άπό [10 Ε]
έκαστον): Σπορυγίτης — Χρ.
Λεφάκης — Νεϊλος.
τρώμητος. Θάλασσομ-
χος. — Κυπριακός. Αστής.

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα
του, κ' άκριτά καλά εκτελεσμένη.
Τό σχέδιό του έχει άπλότητα κι
ευθυμία που δέν τή βρίσκω σε
άλλο. Ομοιάζει άρχαία ζωογραφία,
— άγφ είναι τόσο νέα!

«Απ' όλους, ο Άγχοράς
είναι πιδ μέσα στο θέμα
«Έξωγαπίσε μιν άληθινή και
παιδιάτικη γαίδουροκαβαλαρία
με ζωορτοπα. με κοιμήθηκα και
με κρόν. Πολύ εύρωστη ή ιδέα

» Παιδὸς θυμώδης κλπ. — «Ρητὰ τῆς Κόπρου κλπ.» — «Ἡ Ἐπίδα.» — «Ἡ μάνα.» — «Ἀνεύδοτος τοῦ Βολταίρου.» — «Ἐξέλιπος οὐνερακότης.» — «Δόση σὴν ἀερογαλάξ κλπ.» — «Πανικός.» — «Καλ καροῦται μύρα.» — «Μεγάλη ἡμέρα.» — «Περίπατος.» κλπ. — «Ἐπίδα κλπ.» — «Ἀπό τὴν σύλλογην τοῦ Σααδῆ.» — «Τὰ δύο ἄσπρα.» κλπ. — «Ἀπό τὰ Φαῖδρά— Παιδ. Πνεῦμα.

Κοιτικὴ τῆς πραγματοποιήσης Σέλλος: «Πῶς στυγαῖν τὴν Λιάπλάσι; Ἐθολοὶ στήσι. Ἡ ἀφέλετά τους ἔχει κάποια χάρη. Οἱ ξεσπαθόνοτες θὰ τους διάβασαν μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστηση.— «Συμφορῆ.» Πολὺ καλὸ. Γιά τὸν «Ἄσπ» τὰ εἶπαμε καὶ ἄλλοτε.— «Μπουμπουκιά.» Ὁρατο. Εἶνα ὁ ἔνθραπος ποὺ ποδῆι ἔνθρα μετ' ἡμέραν καὶ ἡμέραν μετὰ νύκτα...— «Τὸ φουερναδούποιο. Καλογραμμένο, μὲ ὅλη τὴν κοσμιτικὴν χάρη.— «Πολλὰ καὶ παιδιὰ.» Πολὺ ἄλλο, παιδιάτικο. Τὸ διδῶσα ἄγαν.— «Ἀνοητικὸ γλυκογράμμα.» Περιγραφή ὄχι ἀπὸ τίς ποιητὸς εὐνηθήμενος. Καὶ τὸ πῶς τετραμῖνα θέμα μπόρεῖ κανεὶς, βιάσαστε, νὰ εὖ κάμη καινούργιο.— «Χαιροσυνία Ἰππιδόν.» Ἄπὸ τὰ φαιδρά. Νόστιμο.— «Ὁ πῶθος μου. Πεῖδ τραγουδάκι. Κοινὸ μὰ καλοκαμωμένο.— «Στὸν Ἀριστιδῆ.» Ἀκναὶς θαυμασμός καὶ ζωηρὰ διατυπωμένος.

Ἡ Διδάχασις ἀσπάζεται τοὺς οἰλοῦς τῆς Μεγαλοσχολίης (ναί, μπορεῖ, ἀλλὰ νὰ τὴν γράψης ὅσο γίνεται ἀπλοῦστρον) Βλῆμα τοῦ Ἀβέρωφ (νὰ μὴ στείλῃς, οὐκ ἐστὶς ταρράσις, ἐν, ἐνοηταί, ἐνὶ σὺντομα κρημάτια) Μανέτων τῶν Δελφῶν (αὐτὸ ταφεῖδι καὶ καλὴ δικασκία) Τρελλῶν Χοροστῶν (ἔστειλα 6 τετράδια) Ρεμβασίων Ψυχῆς (ἔστειλα 4 τετράδια) Παιγνητὰ Δανῶ (δὲν φταῖε μόνον ὁ κληρὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες, μόνον ἓνα ἐνεκρίθη; ἀλλὰ μὴ ἀπελαίσθῃς κατακρίνον καὶ θὰ συνεθίσθῃς ἔχι, μὲ τῶνα δὲν ἐπιτρέπεται.) Ἡδέκτραν (ἄς ἐπίτω πῶς θὰ ἔλθῃ) ἡχοῖς κροῖτρα ἢ ὦρατὸ τὸ γράμμα σου) Στάσαν Α. Πι. (ναί, ποῦ θὰ εὐχαριστήσῃ καὶ περιμένα) Καπετῶν Λαπάρταν (περσικὰ) Μαιὼν Μ. Π (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράμας δὲν θὰ πᾶρῃς καὶ ψευδώνυμ.) Ὁν ἔσο τῆς Κύπρου (πολὺ καλὴ ἢ ἀκαλόγη σου γιὰ τὰς προτάσεις ποὺ γίνονται σὲς Μ. Ἀγγελίαι, δὲν ἔχω καμμιὰ εὐθὴν ἐγὼ, παρὰ ἐκεῖνοι ποὺ εἰς δημοσιεύου) Φιλέσμων μὴ ἀνησυχῆς, τὸ ἐνωθὸ πῶς εἶναι σὺ ἴπωσις, ναί, ὅλα μαζὶ νὰ τὰ στείλῃς, σὺν ἴδιο φακέλῳ) Ὀλιγκαν Ρεμπ. (αἱ λύσεις δὲν στέλλονται ἐπὶ διάβασε τὸν Ὀδηγόν) Κορῆν τοῦ Ρούβα (γράψε μου τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου ποὺ σοῦ λείπει, νὰ σοῦ τὸ στείλω) ποὺ νὰ θυμᾶμαι) Ἰέρειαν τοῦ Πόνου (θερμὰ ἐγκρίδια συλλυπητικῆρια) Μίσην Ζέαν (καλὰ, δὲν περῆσαι) Ἰαόν (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰς ἐνεργείας) τὰ φυλλάδια ναί, διηγήματα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὄχι πολὺ ὦρατα ἢ σφραγίδα σας) Πέμπωφ (συμμορφωθῆν καὶ περσικὰ) Κόντε Ραπατάκη (ἢ κληρωσις γίνεται ἀπ' ὅσα ἐγκρίνω ὡς δημοσιεύματα) Κύμα (ἔχει καλῶς) Ματωμένη Πορφύρα

(καλὰ, σὲ συνχωρῶ) Ἰδαδὴ Δημητριαν (πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, χωρὶς νὰ φανερώσω τὴ λύση σὲ δλους; βρέετο) Πίσις-Παρις (δὲν ἔρω, γιατί δὲν ἔχε νὲ ἀκόμη ἢ διαλογῆ) Νικητῆν τοῦ Ἐσκή-Σεχο (ναί, ἔστειλα) Ἀγοροκόριττα (προσκατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου) Ἰουτέφανον Ἀστὴ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Ἀγαθὸν Διάβολον, Πικρομένην Καροῦλαν, Μακεδονικὸν Ἰδαδῆς, Ἐννυ Πόρον, Πυγολαμπία, Γεώργιον Μεταξάν, Πάλλων κτλ κτλ.

Κολύβριον, Γέρω Ἰθρον, Ρήγαν Φεραῖον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Ἡρωικὸ ἑταιρικό, Μαιὼν Ζαρ, Καροσύλλη τοῦ 21, Μικρὸν Τζόνετ, Ναυτάκι τοῦ Ἀελαρικοῦ, Δανιήλ Σ. Ἀλχ, Νιγάραν, Ἡλιολίτην, Λιποτακτην (ἔστειλα).

Ἐξ ὅσα: ἐπιστολὴς ἔλαβα μετὰ τὴν 12ην Ἰουλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ πῶς διαγωνισμοὶ λύσαν. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν προθεσμίαν ταύτην ὄχι δσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύθῃ ὅσας καὶ τὸν προηγούμενον φυλλάδιον).

487. Δεξ γοῖφος
Κάποιος υἱὸς τοῦ Ἰακωβ
Κε' ἀπότολις ἱστορικῆ
Μαζὶ μᾶς κά οὐν καὶ τὰ δύο
Πόλη ἀρχαία ἰσπανικῆ
Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ πλοῦτον, Κριαρὸπουλο

488. Συλλοβόγγριος
Περιεργὸ Ἐνα σύμφωνο
Στοιχεῖ τὸ κλητύπει
Κε' ἀμίσως εὐγενετος καρπὸς
Τῶν Τροπικῶν προκύ τει,
Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Οὐελλῆς

489. Μεταγραμματισμός
Νὰ μελήσῃ δὲν μπορῶ
Κε' αἰὶδὸ εἶναι φοβερό!
Ἄν τῆ μῆση μου μ' ἀλλάξῃ,
Σὲ ναὸς νὰ πᾶς νὰ ψάξῃ.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ὀγειροῦ τῆς Κύπρου

490. Στοιχεόγγριος
Ἄν βγάξῃς τὸ σαρκί μου,
Πάλι φορῶ σαρκί.
Πές μου μετὰ τέτοια κερὰ ἢ
Σὲ ποῖον Σοφῶ, ἀνῆκε;
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἐραιοῦ

491. Αεζοδόκτειον
Ἄν κε ἔμπρός σου τῶρα μ' ἔχῃς,
Νὰ μὴ μ' εὐρῃς δυνατός.
Μὲ θὰ τῆς ἄμα με λίσῃς;
Ἄπροσδόκητο κε αὐτὸ!
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Μεσημβρινοῦ Ἀστῆρος

492. Ζήσα
+++++ =Κινταυρος
* * * * * =Βασίλ. Ἰου' αἰών
* * * * * =Πόλις νῆσῳ
* * * * * =Μυτικὴ νῆσος
+++++ =Δαιμων

Οἱ σταυροὶ διαγωνισ: Ἀργανιτῆς
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Φουροῦ τοῦ Δικαίου

493. Κετυεογραμμοί
1 2 3 4 5 6 =Ποταμός
1 2 1 2 5 6 =Επιθετοῦ
3 5 6 =Νῆσος
4 3 1 5 1 =Φυτόν
5 3 5 6 =Ἀντωνομία
6 5 4 5 3 =Ἀρχαία πόλις

Ἐστᾶλη ἀπὸ Γεωργ. Ν. Μεταξῆ
494. Μαγικὴ Εὐδὸν ἄνευ εἰκόνης
Σάσαι Πού' ν' ἢ Φιφί, νὰ μοῦ φέρῃ
κεῖνο ποὺ τῆς εἶπες;
— Πές μου νὰ σὲ φέρω ἐγὼ,
— Μὰ σ' ὅσα καὶ εἶπες!
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἄλη Δωροῦ

495. Μεσοστιχίς
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κειμένων
συνομήνως λέξων ἀποτελοῦν ἀκρωτή-
ριον τῆς Ἑλλάδος:

1, Καρπός. 2, Μικρὰ νῆσος τοῦ Ἀγίου. 3, Ὀπλον. 4, Μεγαλόνησος, 5, ἀρχαῖος; Ἀγαματοποιός; 6, Χρονικὴ Διαίρεσις. 7, Ἐρπετόν. 8, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Καροσύλλη τοῦ 21
496. Φωνηεντόλιπον
κ - * - κ - γς - γρος - ρς - κ - νῆς
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ἰακωβου τ. Σουλίου

197. Τρίφος
K K
Mh vo s
K K
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Τζόνετ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
498. Logogriphe
Le premier est bon;
Le second aussi bon;
L' ensemble tres bon.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ἀνταλίας, Ἑλλάδος
499. Sans voyelles
L - ml - n - rst - jms - sns - putn
Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυσοβόλου Ἰωνίας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 18

268. Ἀστροπελέκι (ἀστρο, πελέκι) —
269. Φῶς-Κῆς. — 270. Κύβος - ὕθος -
βρος.

271. ΑΥΣΤΡΙΑ 272. Μιλή-
Ι. ΣΑΥΡΟΙ μένα, τιμῆ
ΦΟΡΝΙΚΗ μένα, (Ἡ
ΟΥΡΑΝΙΑ μένα, (Ἡ
ΔΑΡΕΙΟΣ ἀνάγνωσις
ΟΔΗΣΣΟΣ ἀπὸ τὸ Μ
ΥΠΟΛΑΙΣ ἀπὸ τὸ Μ

τῆς τρίτης γραμμῆς, διαγράφει τὸ σχῆμα
μοιανδροειδῶς) — 273. Ἄτροπος (ἔφα
ΤΡΟΠΟΣ...) — 274— 278. Διὰ τοῦ
Χ: Χομῶς, χῶμα, πάχος, γόλις ἔρχομαι,
— 279. ΑΚΑΚΙΑ (Ρ. Α, Κρίνος, Κε-
σταλία, Κόραξ, Ἀθῆναι, Ἄρης) —
280. Κακοῦ κ' ρακος κακῶν ὄν. — 281.
Κησῆσι Λιδά. (κτ' εἰς ε - αἱ δ' α.) —
282. Les loups ne se mangent
pas entre eux.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ-314)
ΔΗΛΩΣΙΣ. Ἄγορ' ὦ ἐξαντληθέν-
τας τόμους Α' Περίδου ἐπὶ προ-
χούση τιμῇ ἐπὶ πλέον διαχρῆ.
Mlle H. Inglessy, Rue César et 8,
Alexandrie, Egypte.

(ΚΑ-315)
Ἀναλλάσσω Μ. Μ. με δλους καὶ με
Ἄδλας.— Ἀετῆδες.

(ΚΑ-316)
Γεωργιάδην, Νέουσαν. Ἀπὸ τρεῖς, μὴ-
ἔνας σταλέντα Γραμματῶσημα, διατι-
ἀδικαροεῖς; Ἐπιφυλάσσομαι.— Ἀν-
δρουλιδάνης.

(ΚΑ-317)
Ἐχαριστῶ τὴν Διδάχασιν ἐκ βάθους
καρτίαις, δίδει οὕτῃ μόνον μου κρη-
τούς συντροφικὰ κατὰ τὴν ἀσθένειάν
μου.— Καπετῶν Δαπάντας

(ΚΑ-318)
Ἀγαλλάσσομε μετὰ πνευματικὰ μετὰ
ἀδελφία κάρτας καὶ Μ. Μ.— Κόν-
κινω Δουλοῦδάκι, Ρεμβασμός Ψυ-
χῆς Δ. Ἰσις Μ. Ποταμιάνου, Κερκυ-
ραν.

(ΚΑ-319)
Ἀπαλασπούλα, ἄναλλάσσω Μι. Μυ-
στικὰ με δλους καὶ με δλας, καθὼς
καὶ σ. π.— Δακρυπότιστος Νεότης
Ρ. Γ. Πειραιῶ.

(ΚΑ-320)
Καπετῶν Δαπάντας, περσικὰ σπ
Βλέπαι; ἐγὼ μόνον εἶμαι ὁ π
πιστός φ' ἰός σου.— Ἰδιότροπος
(ΚΑ-321)

Λουλοῦδης τῆς Καρδίας, εὐχα
γιὰ τὴν μικρὰν ἀνάμνηση. Πῶ
μὲν ἀπάντησον.— Τρελλῶ Χοροστῶν
(ΚΑ-322)

Μεσοσφιλή, Ἐνδικτητή, κ
αἰεὶς οἱ ἄλλοι ποὺ ἀπειλεῖτε καὶ
κατ' ὑποσχέσεις γιὰ ἀνακαλύψαι, γὰ
μένει δίχως ἔργα.— Ἀχιδορόνηνη
(ΚΑ-323)

Ἀρε κᾶνα, Εὐγενῆς Ψυχῆ, Γλ
Ἄ καὶ Ἑλλάς, Ἰσθμῶ, Κόρ
εὐθ' ἀιδέρος, γιατί παρατήσαν τὴ
γλήγορα οἱ ἀνακαλύψαι σας;
Ἀχιδορόνηνη
(ΚΑ-324)

Σαυλῶ, ἄ ὅμα νὰ παυχθῇ ἢ Κωμ
Σία σου μετ' ἢ Ἀμμοκατία
γιὰ νὰ γελάσσομε λιγάκι;
Ἀχιδορόνηνη
(ΚΑ-325)

Ἄνις Φόξτρος, Μίς Σίμου, Τρελλῶ
Χοροστῶν, δέξασθε Μ. Μ.;
Ἄνις Ὀθωνοῦ
(ΚΑ-326)

Ἄντριδα τοῦ Ἀπειρου, γλῶσσα θερμ
εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἠφιόνα πολ
τιμῆ κ' ἔρω σας. Ἄλλὰ δὲν εἶμαι α
τος στὸν ὅποιον τὴν στείλατε.
Σῶρα Δεξιῶ
(ΚΑ-327)

Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ γελά, Τραγοῦδ
τῆς Λευτεριάς, δταν ἀκούσῃ τ
τοῖς τραγοῦδι;— Ἄνις Φόξτρος
(ΚΑ-328)

Ενα θερμὸ εὐχαριστῶ σὺ ὅσους μ' ε
χρήθησαν γιὰ τὴν γιορτῆ μου.
ΤΙΜΗ ΜΕΝΟ ΤΟΥ ΦΕΡ
(ΚΑ-329)

Ἄλφ. Βαροβᾶ καὶ Ἄλμυρη, σὶ
ἀνεκάλωσι; εἶθε ὁ Θεὸς καὶ Μα
Παπ...— Διαβολῶν τῆς Ἡλιω
πόλεως
(ΚΑ-330)

ΣΤΑΛΟΓΟΣ ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ
Μέλι: Φοινικία, Ἀρελῆς Γύμνασι
Μόσαις, Θ. Κωνσταντίνου. Ζη
τῶνται βαί ἄλλα μέλι. Δ/τς: Γεώργ
Ἄλεξανδρίτην, Σκύρον.
Πρόεδρος: Γαλαρὸ Ἐλληνοπού
(ΚΑ-331)

Ἀφελῆ Γυμνασιῶται, εὐχαριστῶ
Γαλαρὸ Ἐλληνοπού
(ΚΑ-332)

Β' ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΕΚΕΦΤΙΣ
ἈΜΑΡΑΝΤΟΥ
«Τί ἐστὶ καθῆκον;»

Προεσμία μῆνας. Βραβεῖον: Ἄν
στασις (Τοῖστον). Διευθυντῶν
Ἀμάραντον, Ρ. Γ. Καραῖδων Β
ρυτανίας.

Σταίριε, Νῶσ' Ἀνέ, Γιάννη Ἀπόδ
Ἀνίβια, Ἄνδροντες, Ἀρσοσταλῆ
Καπνὲ, Ἄση. Σβέντε, Καμὲ
Φαφῆ, Ἄρημ, Φοιδολῆν, Νεῖλ
Εἶμαι βέβαιος δτι δ' ἀκνηστοτε Κα
ἔντες! Ἀναλλάσσω Μ. Μυστικὰ
Ἀμάραντο
(ΚΑ-333)

Πυγολαμπίς, ἔστειλα σ. ρ. περιμέν
ἀπάντησιν.— Ἰδιότροπος, δέξ
σαι ἀλληλογραφίαν;
Καπετῶν Καυδοῦ
(ΚΑ-334)

Καπετῶν Πουλῆνα, δέξασθε ἀνακ
καλῆν σ. ρ.; Ἀπαντήσατέ μου
μέσον Διαλλάσσεως;
Καπετῶν Καυδοῦ
(ΚΑ-335)